

soudu první stolice, to jest, že se žaloba zamítá. Navrhuje tedy stěžovatelka opak toho, co navrhla v odvolání. Vyhovělo-li však napadené usnesení jejímu odvolacímu návrhu, nemůže žalobkyně proti tomu nyní v rekursu brojiti. Odvolací soud ovšem doplnil svůj výrok tím, že žalobu odmítl, a odmítl i odvolání žalobkyně, vycházející z mylného právního názoru, že žalobkyně v době podání žaloby již neexistovala a že Dr. Bedřich L. již neměl plnou moc. Avšak proti tomuto výroku si žalobkyně nestěžuje a nedomáhá se toho, aby odvolací soud rozhodl o jejím odvolání věcně, takže výrok o odmítnutí odvolání nelze přezkoumávati. Rekursu žalobkyně nebylo proto vyhověno.

Čís. 15886.

Zrušil-li nesporný soudce poukaz, aby složené peníze byly vydány věřiteli, na odpor složitele vznesený ještě před vydáním peněz a právní moci poukazu, neporušil tím předpis § 32 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 3. března 1937, R I 99/37.)

Srv. rozh. č. 10197, 11940, 12968 Sb. n. s.

V právní věci, týkající se peněz složených podle § 1425 obč. zák. u soudu spolkem A., dal soud první stolice usnesením ze dne 29. srpna 1936 Zemské bance v P. poukaz, aby u ní v soudní úschově složené peníze byly po právní moci řečeného usnesení vydány jednomu z věřitelů, pro něž se uložení stalo. Proti tomuto poukazujícímu usnesení byly včas podány ukladatelem námitky a proto soud první stolice zrušil své usnesení a odkázal účastníky na pořad práva, jsa názoru, že k rozhodnutí o sporných nárocích k uloženým penězům jest povolán sporný soudce. Rekursní soud nevyhověl rekursu věřitele, v jehož prospěch byl poukaz na vydání peněz vydán.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel vytýká napadenému usnesení, potvrzujícímu usnesení prvního soudu, nezákonnost, protože prý první soud, když vydal poukaz, aby složené peníze byly stěžovateli vydány, neměl dbáti pozdějšího odporu ukladatele proti tomuto vydání, a že když tohoto odporu dbal a zmíněný poukaz zase zrušil, porušil předpis § 32 zákona č. 100/1931 Sb. z. a n., podle něhož jest soud vázán svým usnesením. Avšak v tom nelze stěžovateli přisvědčiti. Jest ovšem pravda, že, byl-li věřitel o složení uvědoměn, je možno ukladateli věci složené podle § 1425 obč. zák. vydati nazpět jen, když si vydání vymínil, když druhá strana s tím souhlasí, anebo když mu nárok na vydání byl přiznán rozsudkem (rozh. č. 2839 Sb. n. s.). Ale v nesporném řízení není možno také věc na soudě složenou vydati věřiteli, když ukladatel tomu odporuje. Vždyť složená věc jest jeho vlastnictvím a nesporný soudce nemůže rozhodovati

o oprávněnosti odporu, nýbrž rozhodnutí se může státi jen ve sporu (rozh. č. 11940). Nepochybily proto nižší soudy, když dbaly odporu ukladatele vzneseného ještě před vydáním peněz a právní moci poukazu, a zrušením poukazu nebyl porušen předpis § 32, neboť toto zrušující usnesení bylo vydáno na základě jiného skutkového stavu než poukaz, totiž v důsledku potomního odporu ukladatelova, takže tu nejde o nějaké nové usnesení, řešící tentýž právní poměr, jak to má na mysli řečené zákonné ustanovení. Nesporný soudce by mohl vydati složenou sumu jednomu z oblátů po případě vymáhajícímu věřiteli jako zákoněnému zmocněnci povinného (§ 308 ex. ř., rozh. č. 10197, 12968 Sb. n. s.) jen za souhlasu oferentova a všech oblátů. Otázky mezi nimi sporné nemůže řešiti a nemůže se také zabývati otázkou, zda a kdo by měl nastoupiti pořad práva, nýbrž není-li shody, nesmí prostě depositum vydati.

Čís. 15887.

Pro neurčitost závazku nelze povolití exekuci podle smíru, kterým se povinný zavázal přizpůsobiti v budoucnu přiměřeně ceny zboží jím prodávaného cenám vymáhajících věřitelů.

(Rozh. ze dne 3. března 1937, R I 158/37.)

Povinný se smírem zavázal, že přizpůsobí v budoucnu ceny zboží jím prodávaného cenám zboží vymáhajících věřitelů. P r v ý s o u d povolil exekuci k vymožení tohoto nároku. R e k u r s n í s o u d exekuční návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Podle § 7 ex. ř. lze exekuci povolití jen tehdy, lze-li seznati z exekučního titulu mimo osobu oprávněného a povinného též předmět, způsob, objem a čas dlužného plnění neb opominutí. Poukazují-li vymáhající věřitelé na to, že bylo povinností soudu přihlédnouti i k zápisu o jednání konaném před rozhodčím soudem, aby tím rozptýlil možné pochybnosti, vzešlé mu snad se zřetelem k znění uzavřeného smíru, přezírají, že zápis o jednání, jež předcházelo uzavření smíru, není součástí exekučního titulu, jenž podle jasného předpisu § 7 ex. ř. jest výhradně rozhodujícím, a neprávem se dovolávají také rozh. č. 3013 (nesprávně č. 3017) Sb. n. s., v němž bylo uznáno, že — vzejdou-li pochybnosti o rozsahu závazku povinného — jest přihlédnouti i k důvodům exekučního titulu (nikoli tedy k jiným spisům, třebaže v téže věci zřízeným). Smírem ze dne 25. srpna 1936 převzala povinná firma mezi jiným i závazek »přizpůsobiti v budoucnu přiměřeně své ceny k cenám navrhovatelů«. Z tohoto znění není vůbec patrné, o které ceny jde, při čemž se podotýká, že vymáhající věřitelé sami dopouštějí, že existují nesčetné kombinace různých cen, jež vůbec nelze pojmouti do obsahu smíru, a